

«Σωθείτε ακόπως, παιδιά: λέγετε την ευχήν. Να βραγχνιάση ο λάρυγγάς σας!»

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Η κυριότερη πνευματική παρακαταθήκη που αφήνει ο Άγιος Ιωσήφ ο Ησυχαστής μέσα στις μοναστικές μάνδρες, τις σκήτες, τα ασκητήρια των επομένων αιώνων, όχι μόνον του Περιβολιού της Παναγίας, αλλά και παγκοσμίως, είναι η επιστροφή της προσκολλησέως του νου και της καρδιάς μέσα στην αδιάκοπη εργασία της μονολογίστου ευχής: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Έλεγε, ο ίδιος, ο Άγιος:

«Πόσα πράγματα έχει μέσα η ευχή, όταν βιασθήτε να την αποκτήσετε! Φθάνει ο

άνθρωπος σε μία ανωτερότητα, που κάθε τρεπτότης και ακαταστασία χάνεται, και γίνεται σαν ένας άνθρωπος με προτερήματα γεροντικά, και ας μην είναι η ηλικία του γεροντική. Αποκτά μία βαρύτητα και δυσκινησίαν προς το κακόν και εύκολα δεν τρέπεται, δεν φοβάται, δεν μεταβάλλεται. Με πολλήν ευκολίαν διαγινώσκει την διαφοράν των λογισμών και των πραγμάτων και δεν παρασύρεται τόσο εύκολα. Αυτά όλα, αλλιώς είναι να τα ειπή κανείς και αλλιώς είναι να τα ζει».

Κατά γενική ομολογία, αν ο ορθόδοξος κόσμος, εντός και εκτός Αγίου Όρους, πανελλαδικώς άλλα και παγκοσμίως, ενδιαφέρεται στις ημέρες μας προς τη γνώση και στην άσκηση της μονολογίστου ευχής, αυτό οφείλεται πρωτίστως στον Άγιο Ιωσήφ τον Ησυχαστή, δεδομένου, ότι, ο Όσιος Γέρων, ήδη από το πρώτο ήμισυ του 20ου αιώνας, επέμεινε με πείσμα στην επαναφορά της διδαχής της νοεράς προσευχής σε μία εποχή όπου ο Άθωνας, όντως βυθίζονταν σε έναν γενικευμένο πνευματικό λήθαργο.

Περιβάλλον κατάλληλον και αδιακόπως: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με»

Μόνη έννοια, μόνη σπουδή, μόνη μέριμνα, η ευχή. Ο ίδιος ο Άγιος εξομολογούνταν προς τα πνευματικοπαίδια του: «Όλη μου η προσπάθεια και η σπουδή ήτο πώς να βρίσκομαι σε περιβάλλον κατάλληλον να λέγω αδιακόπως την ευχήν».

Τίποτε άλλο, δεν απασχολούσε τον Ιωσήφ τον Ησυχαστή, παρά το ζητούμενο του καταλλήλου τόπου ώστε να ικανοποιηθεί το ζητούμενο της ευχής. Κατάλληλος τόπος, πλήρης αφιέρωσης φιλοπονίας και επιμονής ως υπηρέτης αδιακόπως του «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με». Αγωνίζονταν έως πλήρους εξαντλήσεως εις την ευχήν, ενώ και κατά πρώτα χρόνια στον Άθωνα, υπό το γύρισμα ενός βράχου, είχε κατασκευάσει μία δική του τεχνητή σπηλιά, όπου καθόταν σε πλήρη ησυχία και ειρήνη επί ώρες ολόκληρες, κάμνοντας μαρτυρικές προσπάθειες να κρατήσει τον νου εις την καρδίαν του, επαναλαμβάνοντας αδιακόπως το «Κύριε Ιησού Χριστέ...», «Κύριε Ιησού Χριστέ...», «Κύριε Ιησού Χριστέ...».

Κάθε τόπος είχε αξία για τον Ησυχαστή, ώστε να παραμείνει σε αυτόν, εφόσον ήταν ένα μέρος κατάλληλον για την ευχήν. Μαζί με τον πατέρα Αρσένιο, τον συνασκητή του, διέμεναν, κατά τα πρώτα χρόνια, σε κάθε τόπο όπου μπορούσαν να εύρουν γαλήνη και ησυχία, σε κάθε πέτρα ή σπηλιά εμπνευστική, απόμερη, κατάλληλη για την ευχήν.

«Σωθείτε ακόπως, παιδιά: λέγετε την ευχήν. Να βραγχνιάση ο λάρυγγάς σας»

«Όπως από την μικρήν μου πείραν είδα» έλεγε ο Όσιος Ιωσήφ ο Ησυχαστής, «το αποτελεσματικώτερον μέσον για τον μοναχόν που θέλει να εύρη την αγάπην του Χριστού μας, δεν είναι άλλο από το να Τον φωνάζη συνεχώς και με επιμονήν». Επί τούτω, ο Άγιος επέμενε: «Να βιάζεσθε να λέγετε την ευχήν».

Άλλη φορά, έλεγε ο Ησυχαστής: «Σωθείτε ακόπως, παιδιά: λέγετε την ευχήν. Να βραγχνιάση ο λάρυγγας σας, κατά τον Δαβίδ, κρίζοντας προς τον Ιησούν και ανάπαυσιν εις τον εαυτόν σας, μη δίδετε, εωσότου δεχθήτε μέσα σας την Χάριν του Θεού ενεργούσαν και μένουσαν, για να σας διδάξη πρώτον αυτό που δε γνωρίζετε, και, δεύτερον, για να σας ενισχύση να το εφαρμόσετε. Χωρίς την Χάριν του Θεού, μοναχός δε λέγεται».

«Βιάζου εις την ευχήν και όλα θα περάσουν - Βία εις την ευχήν δια να επισκιάση η Χάρις»

Σε επιστολή του Ιωσήφ του Ησυχαστού προς τη δόκιμη Μοναχή Ναυσικά, εκτός Αγίου Όρους, κατά τις 25 Αυγούστου 1958, αναφέρεται χαρακτηριστικά: «Βιάζου εις την ευχήν και όλα θα περάσουν. Εάν λέτε την ευχήν, θα είσαστε αγαπημένες και δε θα χωρίζεσθε. Δι' αυτό βρίσκει χαρά ο πονηρός. Βία εις την ευχήν δια να επισκιάση η Χάρις - και προσέχετε».

Τον Απρίλιο του έτους 1959, λίγους μήνες πριν από την οσιακή κοίμησή του (σ.σ. Αύγουστος του ιδίου έτους), σε επιστολή του προς τη Μοναχή Βρυαίνη της Ιεράς Μονής Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Καλογραιών Καλαμάτας, ο Ησυχαστής επιμένει επάνω στο ίδιο ακριβώς αγωνιστικό πνεύμα της ευχής: «Βιάζου, μην ξεχνάς την ευχήν, διότι σου βοηθεί πολύ εν καιρώ πειρασμού».

Στην ίδια επιστολή προς τη Μοναχή Βρυαίνη, ο Άγιος γράφει τους εξής καταπληκτικούς, σε μέγεθος αγάπης προς τον γλυκύτατο Κύριο Ιησού Χριστό, λόγους:

«Όλη η έφεσις της ψυχής σου να στρέψη εις Αυτόν, να μη μοιραστή η αγάπη σου σε γονείς, σε τέκνα, σε ύλην τινά, αλλά όλη εξ ολοκλήρου να στρέψης εις Αυτόν και να φωνάζης: Ιησού μου, η γλυκεία πνοή μου, το φως της ζωής μου, η μόνη αγάπη μου, η μόνη λατρεία μου, σε λατρεύω, αγάπησόν με, δείξον μοι τον έρωτα της αγάπης σου, να σου αποδώσω τα σα εκ των σών. Μητέρα γλυκειά του Χριστού και ιδική μου, οδήγησόν με προς τον Υιόν σου, όπου εγέννησας και βαστάζεις, όπου βαστάζει τα πάντα».

«Εάν, παιδί μου, ο μοναχός δεν βρη την ευχήν αδιάλειπτον...»

Τελικώς, αναφέρει ο Ιωσήφ ο Ησυχαστής σε επιστολή του προς τον μοναχό Παντελεήμονα (29/03/1959), «εάν, παιδί μου, ο μοναχός δεν βρη την ευχήν αδιάλειπτον, και δια μέσου αυτής να ενεργήση η Χάρις, είναι αδύνατον να μη γυρίσουν τα πάθη πίσω, και, τότε, θα γίνη χειρότερος από ότι ήταν στον κόσμο».

Πως, όμως, θα επιτευχθεί αυτό και πως άραγε ο μοναχός θα παρηγορηθεί από την ευχή, κατ' ευδοκίαν Θεού; Ο Ησυχαστής συνεχίζει απευθυνόμενος προς Παντελεήμονα: «Και, πάλιν, δια να εύρη παρηγορίαν (σ.σ. ο μοναχός) απ' την ευχήν, πρέπει να αγωνίζεται, να ζητήση εμπόνως, να κλάψη και ωσαν μικρό παιδάκι φωνάζον να προσεύχεται εις τον Χριστόν και εις την γλυκειάν Του Μανούλα να του ανοίξη τους οφθαλμούς».

«Θα γίνει διαδρομή και θα γίνη Παράδεισος μέσα σου»

Προς ανώνυμη Μοναχή, ευρίσκεται επιστολή του Αγίου Ιωσήφ του Ησυχαστού, όπου και πάλι θα συμβουλεύσει περί του απολύτως αναγκαίου του αδιαλείπτου της ευχής, με τους εξής παρακάτω, κατατοπιστικούς λόγους:

«Το στόμα σου αδιαλείπτως να μελετά την ευχήν: Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με. Κολληθείτω η πνοή σου εις το όνομα του γλυκυτάτου Χριστού, και, αυτό, αφού θα πολυκαιρίση, θα το συνηθίση ο νους να το λέγη παντοτινά με τον ενδιαθέτον λόγο. Μόνον πρόσεχε, μην δέχεσαι φαντασίες. Εις τα λόγια μόνον της ευχής να προσέχης και πολύ θα ωφεληθής».

Οι επιπρόσθετοι λόγοι του Οσίου Γέροντος προς ανώνυμη Μοναχή της ίδιας επιστολής, προσέρχονται ώστε να περιγράψουν το κλίμα και το τέρμα αυτής της ισοβίου προσπαθείας προς την αγαπητική μελέτη, την άσκηση και την αδιάλειπτη επίκληση του ονόματος του γλυκυτάτου Κυρίου ημών Ιησού Χριστού: «Διότι, με την ευχήν, θα καθαρίση ο νους σου και θα την κατεβάση εις την καρδίαν, και θα γίνη διαδρομή, ένωσις νοός, λόγου και καρδίας, και θα γίνη Παράδεισος μέσα σου».

Δια πρεσβειών του Αγίου Ιωσήφ του Ησυχαστού, Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν μας.

[«Άγιος Ιωσήφ Ησυχαστής (1898-1959): Η σπουδαιότερη κληρονομιά» - Κώστας Παναγόπουλος - Πρακτορείο «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ», με στοιχεία από της βιβλιογραφικής πηγής: ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΙΩΣΗΦ ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΝΟΥ, ΘΕΙΑΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ: ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΙΩΣΗΦ Ο ΗΣΥΧΑΣΤΗΣ - ΕΠΙΣΤΟΛΙΜΑΙΑ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΚΑΙ

Η μνήμη του Αγίου Ιωσήφ του Ησυχαστού εορτάζεται πανηγυρικώς στις 16 Αυγούστου εκάστου έτους συμφώνως με την επίσημη αγιοκατάταξή του εκ μέρους της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου εν έτει 2020

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ - ΑΓΙΟΣ ΙΩΣΗΦ ΗΣΥΧΑΣΤΗΣ:
Όλα για όλα για τη Βασίλισσα των Όλων